

ЕДНО ПРЕДВАРИТЕЛЕН РАЗРЕЗ

ЛАБОРАТОРИЯТА НА Д-Р ДЖОНАТАН УАДСУЪРТ, ХАЙГЕЙТ
30 АВГУСТ 1888 ГОДИНА

Поставих палец и показалец върху леденостудената плът и я изопнах над гръдната кост, както ми беше показал чичо.

Задължително беше предварителният разрез да се извърши правилно.

Без да бързам, огледах разположението на метала върху кожата, за да се уверя, че е под подходящия ъгъл за най-чистия разрез. Чувствах как чичо ми кръжи зад мен и следи внимателно всяко мое движение, но бях спряла поглед изцяло върху острието в ръката ми.

Без колебание прокарах скалпела от едното рамо до гръдната кост, като се стараех да натисна възможно най-дълбоко. Повдигнах едва доловимо вежди, преди да превърна лицето си в непроницаема маска. Човешката плът се одираше много по-лесно, отколкото бях очаквала. Не беше по-различно от това да отрежеш свинското филе, преди да го изпечеш – мисъл, която трябваше да е по-обезпокоителна, отколкото всъщност беше.

От разреза, който бях направила, полъхна противно сладникав мирис. Този труп не беше толкова пресен, колкото другите. Имах тайно подозрение, че не всичките ни обекти бяха придобивани чрез подобаващи законни или доброволни мерки, и съжалявах, задето бях отхвърлила пренебрежително по-раншното предложение на чичо ми за дихателен апарат.

Мъгливи струйки дъх се откъснаха от устните ми, ала отказах да се поддам на полазващите ме тръпки. Отстъпих назад, при което пантофките ми стъпкаха с леко хрущене стърготините по пода, и огледах работата си.

От раната едва се процеждаше кръв. Беше твърде гъста и мъртвешка, за да тече алена, и твърде чужда на вид, за да бъде истински плашеща. Ако мъжът беше мъртъв от по-малко от трийсет и шест часа, тя можеше да се разлее по масата, после на пода, където да накваси стърготините. Избърсах скалпела в престилката си, оставяйки тъмна като мастило ивица.

Беше чудесен разрез.

Подготвих се за следващото срязване, но чичо вдигна ръка да възпре движението ми. Прехапах устна, презирайки се, задето така скоро забравих една стъпка от уроците му.

Отдавнашната вражда на чичо с баща ми – никой от двамата не претендираше да помни първопричината ѝ, аз обаче си я спомням много добре – го бе накарала да се колебае дали да продължи чиракуването ми. Да се окажа неспособна, нямаше да ми е от помощ, особено ако се надявах да отида на училище на другата сутрин.

– Един момент, Одри Роуз – обади се той и отскубна зацапания скалпел от пръстите ми.

Във въздуха изведнъж се появи остър мирис, който се смеси с вонята на разлагащи се органи, когато чичо ми издърпа запушалката на бутилка с бистра течност и я плисна върху парче плат. Антисептикът се просмукваше в сутеренната му лаборатория и сред скалпелите му. Трябваше да се сетя да избърша другия.

Нямаше да допусна отново същата грешка.

Хвърлих поглед из сутерена, където покрай стената бяха подредени няколко други тела, бледите им крайници – вдървени като покрити със сняг клони. Щяхме да стоим тук цяла нощ, ако не побързах, а не се ли приберях скоро у дома, баща ми, височайшият лорд Едмънд Уадсуърт, щеше да повика Скотланд Ярд.

Предвид положението си, вероятно щеше да изпрати малка армия да обикаля и да ме търси.

Чичо ми запуши отново бутилката с карболова киселина, после ми подаде друг скалпел, който наподобяваше дълъг, тънък нож за хранене. Ръбът му беше много по-остър, отколкото на последния. Със стерилизирания инструмент направих същия разрез на противоположното рамо, после стигнах до вдлъбнатината на корема на мъртвеца, спирайки точно над пъпа.

Чичо не ме беше предупредил колко трудно ще бъде да си прорежа път надолу до гръдния кош. Крадешком го погледнах, но той жадно бе приковал очи върху трупа.

Понякога тъмнината в тях ме ужасяваше повече, отколкото мъртъвците, които режехме.

– Ще трябва да разтвориш ребрата, преди да достигнеш сърцето.

Усещах, че му е трудно да се въздържа да не го направи. Труповете му бяха компания по цяла нощ, като интригуващи учебници; обожаваше да им прави дисекция и да открива тайните, съдържащи се между кожата и костите им като между страници. Преди обсебеността да вземе връх в урока му, бързо разделих гръдния кош и разкрих сърцето и останалите вътрешности.

Противна воня ме блъсна право в лицето и без да искам, залитнах назад, като едва не затулих устата си с ръка. Това беше отварянето, което чичо ми бе чакал. Пристъпи напред,

но преди да успее да ме избута настрана, аз пъгнах ръце дълбоко в корема и взех да опипвам в жвакащите мембрани, докато открих каквото търсехме.

Решително се подготвих за задачата да отстраня черния дроб, после отново поех скалпела от чичо. След няколко срязвания и дръпвания органът се освободи.

С хлъзгаво тупване го пуснах върху приготвена табличка за образци, като устоях на порива да избърша ръце в престилката. Да оставя слугите на чичо ми да изперат малко кръв, беше едно, лепкавата кръв и слуз, покриващи сега пръстите ми – съвсем друго.

Не можехме да си позволим да изгубим нова група прислужнички, а чичо ми едва ли можеше да си позволи да допусне наоколо да се понесат още слухове. Някои хора вече го смятаха за достатъчно луд.

– Какво е медицинското ти заключение за начина, по който е издъхнал този човек, племеннице?

Черният дроб беше в ужасна форма. По дължината и ширината му се спускаха няколко белега, напомнящи за пресъхнали реки и притоци. Първото ми предположение беше, че този мъж честичко е посягал към чашката.

– Изглежда, че е умрял от цироза. – Посочих белезите. – Смятам, че черният му дроб е отказвал вече от доста време. – Обиколих до главата му и дръпнах един от клепачите му назад. – Налице е и леко пожълтяване около бялото на очите, което подкрепя подозрението ми, че от няколко години е умираал доста бавно.

Върнах се при черния дроб и внимателно отделих образец, който да изучавам под микроскопа по-късно, после го изплакнах и го съхраних в стъкленица. Щеше да се наложи да му поставя етикет и да го добавя към стената с други запазени във формалин органи. Беше важно да се водят педантични записки за всяка аутопсия.

Чичо ми кимна.

– Много добре. Наистина много добре. А какво за...

Вратата на лабораторията се тресна в стената и се показа мъжки силует. Беше невъзможно да се види точно как изглежда или на каква възраст е, с шапка, нахлупена толкова ниско над челото, и балтон, почти докосващ земята, но беше много висок. Не смеех да помръдна, надявайки се, че чичо ми ще размаха оръжие, но той не даваше вид да е впечатлен от мрачния тип пред нас.

Напълно пренебрегвайки присъствието ми, мъжът се фокусира единствено върху чичо.

– Готово е, професоре.

Гласът му беше мек и спокоен и намекваше, че е млад. Извих вежда, заинтригувана какво ли са намислили някакъв студент и чичо ми.

– Толкова скоро? – Чичо хвърли поглед към часовника на стената и погледна тялото, а после мен. Нямах представа кое е грубото момче или какво е готово, но имах чувството, че в този късен час едва ли е нещо хубаво. Чичо ми потри брадичка. След сякаш цяла вечност се обърна към мен с преценяващ поглед.

– Способна ли си сама да затвориш трупа?

Застанах по-изправена и вирнах брадичка.

– Разбира се.

Беше наистина абсурдно, че чичо би ме сметнал за неспособна на такова лесно нещо, особено след като бях ровичкала из вътрешностите на мъртвеца на практика сама. От всичките ми задачи тази щеше да е най-лесната.

– Леля Амелия казва, че ръкоделието ми е доста впечатляващо – добавих. Само дето съм сигурна, че когато хвалеше бродирването ми, тя нямаше предвид зашиване на кожа. – Както и да е, през лятото упражнявах правене на шевове върху един глигански труп и не се затруднявах да вкарвам и изкарвам иглата от кожата му. Това няма да е много различно.

Тъмната фигура се засмя – дяволски приятен звук. Запазих спокойно изражение, макар под него да кипях безмълвно. В това изказване нямаше нищо смешно. Независимо дали шиеш кожа или лен, важно беше умението, не обектът.

– Много добре. – Чичо ми навлече черен балтон и извади от една кутия близо до писалището си нещо, което не можах да видя. – Можеш да затвориш тялото. Не забравяй да заключиш сутерена на излизане.

Младият мъж изчезна нагоре по стълбите, без да погледне назад, и аз се зарадвах да видя, че си отива. Чичо ми поспря на вратата, покритите му с белези пръсти потропваха в нервен ритъм по рамката.

– Каретата ми ще те откара у дома, когато свършиш – каза. – Остави другите образци за утре следобед.

– Чичо, чакай! – Изтичах покрай масата за прегледи. – Ами училището утре? Каза, че тази вечер ще ми съобщиш.

Вниманието му се стрелна за миг към изтърбушения труп върху масата, после обратно към очаквателното ми изражение. Виждах как умът му изработва стратегии и измисля хиляда причини защо не бива да посещавам часовете му по съдебна медицина.

Благоприличието бе най-малката му тревога.

Баща ми щеше да го разкъса крайник по крайник, ако разбереше за чиракуването ми.

Чичо Джонатан въздъхна.

– Ще дойдеш облечена като момче. И ако пророниш и думичка, това ще е първият ти и последен път в моята класна стая. Разбрано?

Закимах енергично.

– Обещавам. Ще бъда безмълвна като мъртвите.

– А – каза чичо ми, като си сложи шапка и я смъкна ниско – мъртвите говорят на онези, които слушат. Бъди по-тиха дори от тях.